

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobkyně: **R. B.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, IČ 00007064**
odbor azylové a migrační politiky
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. srpna 2021, č. j. OAM-418/ZA-ZA11-ZA20-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobkyně napadla žalobou podanou dne 10. 9. 2021 rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“ nebo „správní orgán“) ze dne 4. 8. 2021, č. j. OAM-418/ZA-ZA11-ZA20-2021, kterým jí správní orgán neudělil mezinárodní ochranu a rozhodl tak, že žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu je zjevně nedůvodná ve smyslu § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žalobní argumentace

2. Žalobkyně předně namítá, že ačkoli je správní orgán povinen postupovat při rozhodování o žádosti o udělení mezinárodní ochrany individuálně, v jejím případě žalovaný vycházel pouze z obecné informace o zemi původu, která navíc neobsahuje žádnou informaci o jednání soukromých osob a o faktické možnosti domoci se právní ochrany u státních orgánů. Žalobkyně ve vazbě na to odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2007, č. j. 2 Azs 41/2007 – 103, ze kterého dovozuje, že při posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany nelze zkoumat pouze obecnou bezpečnostní situaci bez vztahu ke konkrétním skutečnostem uváděnými žadatelkou. Žalobkyně považuje za správný takový postup, kdy si správní orgán zajistí přesné a aktuální informace o zemi původu z různých zdrojů, například od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu a Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a od příslušných mezinárodních organizací.
3. Prostřednictvím výpovědi žalobkyně uvedla veškeré potíže, které měl její manžel se soukromými osobami a ačkoliv neposkytl důkazy, je přesvědčena, že podala věrohodnou výpověď. Z postupu žalovaného ani nevyplývá, že by o určité tvrzené skutečnosti nebyl žalovaný přesvědčen. Žalobkyně v této souvislosti s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 žalovanému vytýká, že nevyvrátil tvrzení žalobkyně, ze kterých vyplynula provázanost mafiánského prostředí s osobou, která žalobkyni a jejímu manželovi vyhrožovala. Potřebné zprávy o Gruzii, které by obsahovaly informace o činnosti policie z hlediska korupce a provázanosti policie s mafiánským prostředím, si rovněž správní orgán neopatřil.
4. Tvrzení žalobkyně, že na policii se v zemi původu obrátit nemůže, žalovaný vyhodnotil pouze obecně a formálně, když si opatřil informaci, že obecně v Gruzii možnost právní ochrany existuje. Žalobkyně pak v nemožnosti obrátit se na tamní správní orgány a policii spatřuje nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, která dle názoru žalobkyně může spočívat také v jednání soukromých osob.
5. Žalobkyně rozporuje postup žalovaného, který měl výpověď žalobkyně podrobit důkladné analýze a srovnat konkrétní okolnosti případu s obecnými informacemi o zemi původu. Místo toho žalovaný pouze uvedl, že v Gruzii nedochází k porušování lidských práv či mučení a že Gruzie ratifikuje a dodržuje mezinárodní závazky. To jsou však dle názoru žalobkyně informace velmi obecné, které nemají s její situací významnější spojitost a tento postup je dle názoru žalobkyně v rozporu se zásadou individualizace vycházející ze zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
6. Žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť má za to, že se žalovaný nikterak nevyjádřil k tomu, zda žalobkyně unesla důkazní břemeno a zda prokázala, že Gruzie není pro žalobkyni bezpečnou zemí. V napadeném rozhodnutí tato úvaha, která spočívá v hodnocení výpovědi žalobkyně, plně absentuje.
7. Žalobkyně se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a považuje je za účelové, neboť dle jeho názoru neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný tak odkazuje na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, napadené rozhodnutí a ostatní písemnosti obsažené ve správním spisu.

9. Žalovaný poukázal na to, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že důvodem pro podání žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je obava z výhrůžek majitele vozidla, které při autonehodě manžel žalobkyně poškodil a snaha o legalizaci pobytu v ČR za účelem práce.
10. Žalovaný s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2004, č. j. 3 Azs 21/2004 uvádí, že není povinen žadatele o azyl seznamovat se všemi možnými důvody, pro které by mohlo být jeho žádosti vyhověno. Při posouzení žádosti jako zjevně nedůvodné se neposuzuje, zda žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma ve smyslu §14a zákona o azylu. Pokud žadatel neprokáže opak, vychází se z domněnky, že země uvedená na seznamu bezpečných zemí, je pro žadatele bezpečná.
11. Pokud by žalobkyně předložila důkazy, které jsou způsobilé vyvrátit tuto domněnku, musel by žalovaný shromáždit dostatečné informace o tom, na jejichž základě by hodnotil relevanci tvrzení žalobkyně. Žalobkyně však žádný takový důkaz nepředložila ani neprokázala, že by v jejím případě neměla k dispozici účinné prostředky vnitrostátní ochrany. O bezpečné zemi původu nadto platí domněnka, že účinná právní ochrana je k dispozici. Žalovaný zdůrazňuje, že nic nenasvědčuje tomu, že by žalobkyni měla být odmítnuta ochrana ze strany tamních správních orgánů.
12. Žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005 tvrdí, že žalobkyně nesplnila podmínku bezprostřednosti podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
13. Žalovaný má za to, že žalobkyni umožnil, aby se vyjádřila k podkladům pro rozhodnutí a aby navrhla případně další skutečnosti. Žalovaný tak v rozsahu důvodů a okolností, které žalobkyně uvedla, posoudil žádost s ohledem na dostatečně zjištěný skutkový stav věci. Informace, které žalovaný využil, jako podklad pro rozhodnutí jsou aktuální, objektivní a zahrnují celé spektrum tvrzeného azylového příběhu. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že v průběhu správního řízení žalobkyně jiné důkazy nenavrhovala.
14. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami rozhodl následovně.
16. Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že žalobkyně podala dne 15. 6. 2021 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 8. 2021 žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona o azylu.
17. Ze správního spisu krajský soud vzal za zjištěné následující skutkové okolnosti. Dne 23. 6. 2021 žalobkyně sdělila, že je státním příslušníkem Gruzie, křesťanského vyznání. Je vdaná a má jednoho syna, který žije v Gruzii. Z Gruzie do ČR odcestovala žalobkyně dne 21. 3. 2021 bez platného víza přes Istanbul. Žalobkyně dále sdělila důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu a k nim uvedla, že má v Gruzii problémy, proto chce po nějakou dobu zůstat v ČR. Rovněž uvedla, že manžel způsobil dopravní nehodu a poškodil tak automobil, jehož majitel po manželovi vyžaduje, aby mu zaplatil nový

automobil. Majitel poté začal žalobkyni a jejímu manželi vyhrožovat, neboť na nákup nového vozidla neměli dostatek finančních prostředků.

18. Ze správního spisu je dále zjištěné, že byl s žalobkyní za účelem zjištění stavu věci proveden pohovor, jehož průběh je zachycen v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23. 6. 2021. Při pohovoru žalobkyně zmínila, že přicestovala do ČR za účelem práce, neboť jí byla slíbena jistou osobou z Ukrajiny. Žalobkyně se rozhodla této příležitosti využít kvůli problémům způsobeným autonehodou jejího manžela. Žalobkyně dále rozvedla důvody, pro které žádá o udělení mezinárodní ochrany a uvedla, že chce zůstat nějakou dobu v ČR, aby se uklidnily její problémy v Gruzii vzhledem k tomu, že manžel způsobil v Gruzii autonehodu a majitel vozu výhrůžkami požaduje peníze. Žalobkyně v pohovoru tvrdila, že muž, který ji a jejího manžela ohrožoval, byl kriminálník a součást mafie, proto žalobkyně také ze strachu z výhrůžek usoudila, že se na tamní policii neobráť.
19. Žalovaný v úvodu napadeného rozhodnutí shrnul situaci žalobkyně a reflektoval poskytnuté údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a údaje poskytnuté v navazujícím pohovoru. Žalovaný usoudil, že žalobkyně usiluje o mezinárodní ochranu z důvodu výhrůžek ze strany majitele vozidla, které její manžel v zemi původu poškodil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí také uvedl, že žalobkyně má snahu legalizovat svůj pobyt v ČR za účelem práce. Dále z rozhodnutí vyplývá, že žalovaný vycházel ze zprávy Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, stav – listopad 2020. Z obsahu této zprávy žalovaný vyhodnotil všeobecnou situaci v zemi původu a shledal, že v případě žalobkyně lze Gruzii považovat za bezpečnou zemi a zamítl žádost žalobkyně jako zjevně nedůvodnou.
20. Z níže uvedeného ustanovení zákona o azylu je nutné dovodit, že pokud je žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná, neposuzuje se možnost udělení azylu nebo doplňkové ochrany z důvodu sloučení rodiny nebo azylu z humanitárních důvodů. Krajský soud se tedy v mezích žalobních námitek a zákonného soudního přezkumu zabýval tím, zda žalovaný postupoval v souladu s ustanovením § 16 odst. 2 zákona o azylu, když vyhodnotil, že v případě žalobkyně jsou dány důvody pro posouzení žádosti jako zjevně nedůvodné ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu.
21. Krajský soud vycházel v dané věci mj. z následujících ustanovení zákona.
22. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu se posoudí žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná, *„Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“*
23. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu platí, že: *„Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.“*

24. Zákon zavazuje žalovaného zamítnout žádost jako zjevně nedůvodnou, přichází-li žadatel ze státu, který je považován za bezpečnou zemi původu, pokud žadatel neprokáže, že v jeho individuálním případě zemi nelze považovat za bezpečnou.
25. Pokud je země původu zařazena na seznam bezpečných zemí původu, je na žadateli o udělení mezinárodní ochrany, aby prokázal, že v jeho případě zemi původu za bezpečnou považovat nelze. Bylo tedy na žalobkyni, aby předložila takové individualizované a konkrétní skutečnosti vyznačující se dostatečnou mírou intenzity závažnosti s ohledem na výjimečnost institutu mezinárodní ochrany, které mohou být důvodem pro závěr, že daná země se v případě žalobkyně za bezpečnou považovat nedá.
26. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že u institutu bezpečné země původu se uplatní vyvratitelná domněnka, že země původu dodržuje mezinárodní závazky v oblasti lidských práv, a že tedy žadateli nehrozí pronásledování ani vážná újma ve smyslu zákona o azylu. Je proto na žadateli, aby tuto domněnku vyvrátil (viz například tato rozhodnutí Nejvyššího správního soudu: usnesení ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 232/2020-32, rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, rozsudek ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 347/2020-23, usnesení ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Azs 185/2020-30 či usnesení ze dne 4. 12. 2020, č. j. 3 Azs 129/2020-68).
27. Také v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70 Nejvyšší správní soud uvedl, že *„žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b/ zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“*
28. Seznam bezpečných zemí vymezuje vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška“). Žalovaný v daném případě aplikoval § 16 zákona o azylu v souladu se zněním § 2 bodu 7 vyhlášky, z níž jednoznačně plyne, že Česká republika považuje Gruzii (s výjimkou Jižní Osetie a Abcházie) za bezpečnou zemi původu, přičemž s ohledem na výše uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu důkazní břemeno vyvrátit domněnku o bezpečnosti země tížilo žalobkyni.
29. K první námitce žalobkyně, že správní orgán nepostupoval dostatečně individuálně a vycházel pouze z obecných informací, se krajský soud vyjadřuje následovně. Žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, že se obává jednání ze strany soukromé osoby – majitele poškozeného automobilu a vyjádřila záměr zůstat v ČR, dokud se situace žalobkyně v Gruzii neuklidní. Tato soukromá osoba, jak žalobkyně uvedla, je údajně kriminálním s vazbami jak na mafiánské prostředí, tak i na tamní policii. Žalobkyně má pravdu, že v určitých situacích i obava z násilného jednání soukromých osob může po zhodnocení všech relevantních okolností případu představovat nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalovaný však tvrzení žalobkyně správně hodnotil ve smyslu § 16 odst. 1 zákona o azylu a neposoudil jej jako způsobilé vyvrátit domněnku o bezpečnosti země.

30. Pokud žalobkyně tvrdí, že dochází v zemi původu k vyhrožování ze strany soukromých osob, bylo na žalovaném, aby se zabýval tím, zda stát, jehož občanství mají žadatelé o azyl, dává svým občanům možnost domáhat se efektivní ochrany svých práv u státních orgánů. Bylo tedy na žalovaném nejprve posoudit, zda je možné v Gruzii vyhledat pomoc u tamních státních orgánů a poté se zabývat tím, zda okolnosti případu žalobkyně tuto možnost nevyvracejí. Žalovaný tak správně posuzoval dostupnost právních prostředků pro poskytnutí ochrany práv jednotlivce, a tedy námitka žalobkyně, že zpráva Hodnocení Gruzie jako bezpečné země, která je podkladem pro rozhodnutí, nesouvisí s případem žalobkyně, není důvodná. V daném případě bylo dostačující s ohledem na skutečnost, že důkazní břemeno tíží žalobkyni, že si žalovaný opatřil zprávu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, ze které je seznatelná situace z hlediska dostupnosti ochranných prostředků v zemi původu. Nehledě na to, že v Gruzii, která je označena jako bezpečná země, se dostupnost prostředků právní ochrany presumuje. Žalobkyně totiž spatřuje důvody, pro které žádá mezinárodní ochranu, v jednání soukromých osob, které spojuje s tamními správními orgány, přičemž rezignovala na domáhání se právní pomoci. Bylo tedy na žalovaném, aby zjistil, jaká panuje obecná situace v Gruzii ohledně dostupnosti právních prostředků při domáhání se ochrany práv jednotlivce. Z výše uvedené zprávy vyplývá, že právní ochrany se obecně domoci lze.
31. Krajský soud ve vazbě na to cituje z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2021, č. j. 8 Azs 87/2021-37) následující: „*Gruzie by v případě stěžovatele nepředstavovala bezpečnou zemi ve výše uvedeném smyslu tehdy, pokud 1) by pocházel z Abcházie nebo Jižní Osetie, 2) by mu hrozilo nebezpečí přímo ze strany státních orgánů, anebo 3) by mu nebezpečí hrozilo ze strany jakéhokoli jiného subjektu a stěžovatel by nebyl schopen v zemi původu nalézt možnost ochrany, ať již z důvodu neschopnosti státu takovou ochranu poskytnout anebo pro její odepření. [...] U soukromých osob jako původců pronásledování je tedy třeba posuzovat, zdali byly státní orgány záměrně nečinné anebo neschopné poskytovat před původci pronásledování ochranu.*“
32. Žalovaný ze zprávy Hodnocení Gruzie jako bezpečné země dovodil, že v Gruzii existuje efektivní právní systém a ochrana práv je pro občany běžně dostupná. Zároveň žalovaný vzal v potaz skutečnost, že žalobkyně se neobrátila na státní orgány s žádostí o ochranu svých práv a z ničeho nevyplynulo, že by v souvislosti s trestním jednáním ze strany soukromých osob nebyly státní orgány přímo žalobkyni ochotny a schopny pomoci. Z tvrzení žalobkyně, že se na policii obrátit nemohla, protože osoba, která jí vyhrožuje, byl kriminálník napojený na mafiánské prostředí a policii, nelze dovodit neschopnost a neochotu státních orgánů poskytovat právní ochranu. Z tvrzení žalobkyně nevypývá, že by její situace představovala případ, kdy státní orgány nejsou schopny a ochotny poskytnout ochranu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 -48: „*Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.*“ V této souvislosti Nejvyšší správní soud shledal, že pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu (rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, či usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 - 49).

33. Pokud spočívá důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany v obavě z násilného jednání soukromé osoby, o které žalobkyně tvrdí, že je kriminálník s vazbami na státní orgány, takové tvrzení svojí intenzitou bez dalšího není způsobilé vyvrátit domněnku o bezpečnosti země, pokud tvrzení žalobkyně nepodporují další skutečnosti, např. obecná nedostupnost prostředků právní ochrany, odmítnutí právní ochrany žalobkyni ze strany správních orgánů apod. Tyto skutečnosti však žalobkyně neprokázala. Žalovaný se v této souvislosti zabýval tím, že žalobkyně nemá s tamními státními orgány a policií žádné problémy. Žalobkyně nadto sdělila, že se ani nepokoušela u tamních soudů domoci svých práv. Žalovaný tedy uzavřel, že žalobkyně neprokázala, že tamní státní orgány nejsou schopny poskytnout jí ochranu a zároveň zmínil, že této ani nevyužila. Z výpovědi žalobkyně také nelze dovodit, že by byl majitel poškozeného auta, který žalobkyni vyhrožuje, osobou se značným vlivem na tamní správní orgány a justici. Z tvrzení vyplývá, že majitel auta je kriminálník provázaný s mafiánským prostředím s vazbou na policii, přičemž jen z této skutečnosti nelze dovozovat, že efektivní ochrany práv před násilným jednáním soukromé osoby v případě žalobkyně se nelze v Gruzii domoci. Nadto judikatura Nejvyššího správního soudu mnohokrát dovodila, že v Gruzii se lze domoci právní ochrany, viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2020, č. j. 1 Azs 294/2019 – 49: *„ze zpráv o zemi původu (...) vyplynulo, že možnost obrátit se na policii v případě poškození trestnou činností je v Gruzii zajištěna, stejně tak jako možnost případné stížnosti na policii v případě její nečinnosti. Zároveň se jedná o efektivní ochranu, která není zajištěna jen na papíře.“* Přestože nelze vyloučit, že nestrannost správních orgánů v zemi původu není vždy stoprocentně účinná, žalobkyně neprokázala, že státními orgány z důvodu vazby na zmíněnou soukromou osobu, jí nebude poskytnuta právní ochrana.
34. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že pokud dospěl k závěru, že domněnka o bezpečnosti země nebyla vyvrácena, učinil tak zcela správně v kontextu jak výpovědi žalobkyně, tak v kontextu obecné situace v zemi původu. Žalovaný předně vycházel ze skutečnosti, že Gruzie je zařazena na seznam bezpečných zemí. Žalovaný vyhodnotil obecnou situaci v Gruzii a jako podklad využil informace obsažené ve zprávě Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu – stav listopad 2020. Žalovaný posoudil skutkové okolnosti případu žalobkyně v kontextu obecných informací o zemi původu a neusoudil, že by žalobkyni měla být odmítnuta ochrana její osoby, nebo že by stát nebyl ochoten či schopen poskytnout jí pomoc. Žalovaný tak posoudil situaci žalobkyně v kontextu veškerých jejích tvrzení a tato konkrétní skutková zjištění posoudil v rámci obecných informací, které poskytují dostatečný obraz o bezpečnostní situaci v zemi původu, které s případem žalobkyně souvisí. Nebylo nutné, aby si opatřoval žalovaný navíc jiné podklady, neboť výše zmíněná zpráva o bezpečnostní situaci v Gruzii, je pro posouzení důvodnosti žádosti vzhledem k tvrzení žalobkyně dostačující. Žalovaný tedy nepřehlížel konkrétní tvrzení žalobkyně a neposuzoval případ žalobkyně pouze formálně a obecně pouze v kontextu obecných zpráv o zemi původu, jak tvrdí žalobkyně, ale v kontextu těchto obecných informací posoudil i zjištěný skutkový stav.
35. Žalobkyně dále namítá, že její výpověď byla naprosto věrohodná, držela se jedné dějové linie a ani žalovaný nevyjádřil názor, že by tvrzení žalobkyně byla nevěrohodná. Žalovaný vzal v úvahu výpověď žalobkyně učiněnou v rámci pohovoru a naznal, že tvrzení žalobkyně domněnku o bezpečnosti země původu nemohou vyvrátit. Pokud žalobkyně pochází ze země, kterou ČR považuje za bezpečnou zemi, stíhá ji důkazní břemeno prokázat, že v jejím případě tomu tak není. Správní orgán tak není povinen

vyhledávat důkazy pro vyvrácení této domněnky. Žalovaný sice nevyvrátil tvrzení o tom, že majitel automobilu je z mafiánského prostředí, ale usoudil, že okolnosti, které provázejí případ žalobkyně, nepředstavují svojí intenzitou a povahou tvrzení způsobilé vyvrátit domněnku o bezpečnosti země. Nelze tedy přisvědčit námitce žalobkyně, že absentuje úvaha žalovaného, z jakého důvodu domněnka o bezpečnosti země nebyla vyvrácena.

36. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že žalobkyně svým tvrzením neprokázala, že v jejím případě nelze zemi původu Gruzii považovat za bezpečnou zemi. Jak správně žalovaný konstatoval, v Gruzii je možné využít legální nástroje v případě reálného nebezpečí ze strany soukromé osoby. Krajský soud konstatuje, že tvrzení, která vyvrací domněnku o tom, že je Gruzie pro žalobkyni bezpečnou zemí, vyžadují určitou míru intenzity závažnosti takového tvrzení. Ze skutečností popisovaných žalobkyní navíc neplyne jasné zneužití veřejných pravomocí nebo vliv na justici a policii ze strany osoby, která žalobkyni vyhrožuje a zároveň žalobkyně problémy s policií nikdy neměla a o pomoc v zemi původu nepožádala.
37. Krajský soud má za to, že žalovaný dostatečně zdůvodnil závěr o tom, že žalobkyně domněnku o bezpečnosti země nevyvrátila. Žalovaný přihlédl k situaci, kterou vypověděla žalobkyně, a tato tvrzení posoudil v kontextu obecných informací o zemi původu.

V. Závěr a náklady řízení

38. Krajský soud na základě shora uvedeného uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
39. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil a krajský soud si není vědom, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 15. prosince 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: R. V.